

Obruni, Obruni!

De gehele opbrengst van Obruni, Obruni! komt ten goede van
Mariette's Child Care.

www.mchildcare.nl

© Marieke Dijkers

Ontwerp omslag Rik Olthof

ISBN 978-90-8570-390-7
NUR 280

Uitgeverij Boekenbent
www.boekenbent.com

Niets uit deze opgave mag worden verveelvoudigd en/of openbaar gemaakt
worden door middel van druk, fotokopie, microfilm of op welke wijze dan
ook, zonder voorafgaande schriftelijke toestemming van de auteur.

All rights reserved.

Obruni, Obruni!

Marieke Dijkers

~ Wees een droom ~

voor Mariette en Moses
Sunyani - Ghana

1

'Nooit! Nooit van m'n leven!'

Jolien rent woedend de woonkamer uit en hard stampend loopt ze de trap op. De slaapkamerdeur knalt achter haar dicht en ze laat zich languit op haar bed vallen. Ineens komen de tranen. Ze begraaft haar hoofd in haar kussen en snikt het uit. Daarnet was ze kwaad. Echt kwaad. Nu kan ze alleen nog maar huilen en voelt ze zich ontzettend wanhopig.

Verhuizen, hoe komen haar ouders erop? En dan niet gewoon naar een andere stad. Nee, natuurlijk niet! Een verhuizing naar Ghana, Afrika!

Toen ze uit school kwam, had ze meteen gemerkt, dat er iets niet klopte. Haar vaders wagen stond al voor de deur en haar ouders zaten samen aan de eettafel. Toen ze de kamer binnen stapte, stopten ze met praten. Natuurlijk had ze meteen gevraagd, wat er aan de hand was. Haar ouders hadden elkaar even aangekeken en toen had vader het verteld.

Zijn baas had hem gevraagd om een jaar naar Ghana te gaan. Moeder zat er blij bij te knikken. Het was zo'n geweldige kans voor vader, vertelde ze. Het bedrijf had veel vertrouwen in hem en hij zou ook meer gaan verdienen. Dit konden ze gewoon niet weigeren. De gelegenheid was te mooi!

Jolien had haar ouders ontdaan aangekeken. Dit konden ze niet menen. Weggaan van alles wat zo bekend en vertrouwd voor haar was? Haar vrienden achterlaten? Een nieuwe school zoeken? Verhuizen naar de rimboe? Het was gewoon te belachelijk om over na te denken! Toch zag ze aan haar ouders, dat die geen grapje maakten. Ze keken haar vragend aan, allebei met die idiote opwindning in hun ogen. En toen was ze boos geworden.

Ze had stampend in de woonkamer gestaan. Van alles had ze geroepen. Ze had haar ouders verwijten gemaakt, ze voor gek

verklaard. Ze had bedreigd van huis weg te lopen en ze had geschreeuwd. Haar ouders hadden haar ontdaan aangekeken, maar dat kon haar niet schelen. Verhuizen naar Ghana. Hoe konden ze het verzinnen! Daarna was ze naar haar kamer gerend.

Als Jolien is uitgehuild, gaat ze rechtop zitten met haar rug tegen de muur. Nu ze van de eerste schrik is bijgekomen, kan ze weer nadenken. Ze klemt een kussen tegen haar buik aan en slaat haar armen er stevig omheen. Zo zat ze vroeger ook als ze verdrietig of bang was. Toen hielp het nog. Het was dan net, of alles minder erg was. Dat is nu niet meer. Wat kan een kussen nou veranderen aan de plannen van je ouders? Stel, dat die idiote verhuizing echt door gaat. Wat moet ze dan allemaal niet achterlaten!

Ze denkt aan Vivian, haar beste vriendin. Ze kennen elkaar al vanaf de kleuterschool. Op de basisschool zaten ze al die jaren bij elkaar in de klas en vorig jaar hebben ze samen de overstap naar de brugklas gemaakt. Spannend was dat. De nieuwe school was zo groot, maar met z'n tweeën was het toch minder eng. Vivian was er altijd, maar wat nou, als ze echt naar Ghana verhuizen? Dan kan haar vriendin niet mee. Dan staat ze er alleen voor. Dan gaat het niet alleen om een nieuwe school, maar ook om een nieuw huis, een nieuwe woonplaats en zelfs een nieuw land. Een land in Afrika notabene, waar alles totaal anders is dan in Europa!

Opnieuw voelt ze de tranen komen. Ze moet hier weg. Niet in haar eentje blijven piekeren, dan wordt ze gek. Jolien staat op van haar bed, loopt de trap af en haalt haar jas van de kapstok. Even twijfelt ze of ze door de woonkamer zal gaan. Toch maar beter van niet. Het is rond etenstijd. De kans is te groot, dat ze van haar ouders niet meer weg mag. Dan maar door de voordeur.

Een kwartier later staat ze bij Vivian voor de deur. Zonder het in de gaten te hebben gehad, is ze automatisch de zo bekende weg gelopen. Jolien twijfelt even over wat ze zal doen. Misschien zit haar vriendin net aan tafel, dat zou vervelend

zijn. Maar van de andere kant: bij Viev thuis kan altijd alles. Haar ouders doen nooit ergens moeilijk over. Ze vinden het vast niet erg dat Jolien net nu komt.

Daar heeft ze gelijk in. Als ze binnenkomt, is Vivians moeder aan het koken. Jolien wordt hartelijk begroet en hoewel ze het gevoel heeft, dat haar gezicht er nog altijd behuild uitziet, maakt Vivians moeder daar geen opmerking over.

'Viev is boven, loop maar door, hoor!' zegt ze vrolijk. Als Jolien de trap oploopt, hoort ze haar vriendin al mee joelen met de muziek. Hoewel ze zich allesbehalve vrolijk voelt, moet ze toch even grinniken. Het is zo typisch Viev! Ze duwt de deur open en stapt de slaapkamer binnen. Meteen kijkt Vivian op van haar huiswerk en als ze Jolien ziet staan, reageert ze net zo spontaan als haar moeder. 'Hey, wat gezellig dat je er bent! Ik had je helemaal niet op de trap gehoord!' roept ze. 'Nee, geen wonder' schreeuwt ook Jolien boven de muziek uit. 'Je zong te hard met de muziek mee!' Dan schieten ze allebei in de lach.

Terwijl Vivian de muziek zachter zet, kijkt ze Jolien onderzoekend aan. 'Ik vind het gezellig dat je er bent, maar er is iets met je aan de hand' zegt ze zonder omwegen. Jolien voelt direct de tranen weer in haar ogen prikken. Vivian heeft haar altijd zo ontzettend goed door. Ze had zich nog zo voorgenomen om niet weer te gaan huilen, maar de gedachte aan het naderende afscheid maakt haar opnieuw helemaal van streek. Ze kan de tranen niet langer tegenhouden en barst in snikken uit.

Ze voelt Vivians hand op haar schouder. 'Lien, ga zitten. Je staat helemaal te shaken! Hier, een zakdoek. Huil rustig uit. Ik haal water voor je. Ik ben zo terug!'

Terwijl Jolien op Vivians bed neerploft, loopt haar vriendin de trap af naar de woonkamer. Binnen twee minuten is ze er weer. Ze slaat een arm om Jolien heen en houdt haar het glas voor. 'Hier, drink wat', is het commentaar. Snikkend neemt Jolien een slok van het water. Ze wordt er rustiger door. Nu lukt het ook om te stoppen met huilen. Na een paar keer diep ademen is ze in staat om te vertellen.

'Mijn ouders willen verhuizen', vertelt ze Vivian.

'Naar Ghana!' roept ze er wanhopig achteraan als haar vriendin haar vragend blijft aankijken. Dan dringt het eindelijk tot Viev door. Ze laat haar mond wijd open vallen en zit Jolien met grote ogen aan te kijken. 'Ghana? Mijn God, wat moeten ze dáár nou?' wil ze weten.

Jolien vertelt over het aanbod dat haar vader van zijn baas heeft gekregen. 'Afrika notabene! Ze willen in de rimboe gaan wonen! En mij wordt niets gevraagd. Viev, echt, je had ze moeten zien. Ze waren er al helemaal uit met z'n tweeën. Papa zat te stralen en mam vond het ook geweldig! Het was zo'n fantastische kans, het bedrijf had vertrouwen in papa, hij zou meer gaan verdienen, bla bla bla! Die twee zien het echt helemaal zitten! Wat moet ik nou?' Die laatste zin komt er wanhopig uit.

'Heb je al gepraat met je ouders?' wil Vivian weten.

'Nee, ik heb alleen staan schelden en tieren en daarna ben ik naar boven gerend' bekend Jolien met een zucht. 'Viev, ik wil hier niet weg en al helemaal niet naar Ghana. Ik heb daar niets te zoeken. M'n vader heeft z'n werk, maar wat moet ik er een jaar lang?'

'Waarom kom je niet bij ons wonen?' vraagt Vivian ineens alsof het de normaalste zaak van de wereld is. Jolien kijkt haar verbluft aan. Even krijgt ze hoop, maar dat zakt ook meteen weer weg.

'Dat vinden mijn ouders nooit goed', zegt ze. 'Ze vinden dat veel te lastig voor jouw ouders.'

'En wat nou, als ik het mijn ouders laat vragen?' oppert Vivian. 'Je weet, dat die heel overtuigend kunnen zijn. Als zij zeggen, dat ze het gezellig zouden vinden, dan kunnen jouw ouders daar toch weinig op tegen hebben?' Jolien moet toegeven, dat het niet gek bedacht is. Ze voelt zich ineens wat beter.

'Viev, het is een schitterend plan!' verzucht ze. 'Maar jouw ouders, vinden die dat wel goed?'

'Mijn ouders vinden altijd alles goed' verkondigt haar vriendin vol overtuiging. Ze kijken elkaar aan en Jolien bijt op haar lip. Het zou een fantastische oplossing zijn, maar ze durft er nog

niet te veel op te hopen. Straks gaat het toch niet door en dan is ze blij geweest om niets.

'Kom op, zeg!' roept Vivian. 'Niet zo somber kijken! We stellen het hier gewoon voor en dan zien we wel wat ze zeggen!' Net op dat moment kijkt haar moeder om het hoekje. 'Komen jullie eten?' vraagt ze. Verschrikt kijkt Jolien op haar horloge. 'Shit, ik zit hier al bijna een uur en mijn ouders weten niet eens, dat ik weg ben!' roept ze uit.

'Ik heb je ouders al gebeld en ze vinden het prima dat je hier blijft eten. Daarna kun je samen met Viev je huiswerk maken en ik breng je vanavond met de auto terug naar huis,' is het laconieke antwoord van Viev d'r moeder.

'Kijk maar, alles is al geregeld!' Vivian geeft Jolien een knip-oog. 'Kom op, etenstijd. Ik rammel!'

Van huiswerk maken komt die avond niet veel. Telkens opnieuw begint één van de twee weer over Ghana te praten. 'Ik hoop echt, dat het je ouders lukt', verzucht Jolien. 'Die reactie van ze was zo lief!'

Vivian had tijdens het eten het hele verhaal aan haar ouders verteld. Ze had ze ook gevraagd, of Jolien een jaar bij hen mocht komen wonen. Haar ouders hadden elkaar even aangekeken en haar moeder had Jolien gevraagd of ze dat graag zou willen.

'Niets liever dan dat', had Jolien verzucht, 'maar dat vinden mijn ouders nooit goed!' 'Hier ben je van harte welkom', had Vivians vader gezegd. Haar moeder had aangevuld: 'wij kunnen de beslissing niet voor je ouders nemen, maar we kunnen wel met ze gaan praten. Vier mensen weten meer dan twee en met z'n allen moeten we toch zeker tot een goede oplossing kunnen komen.'

'Welke taal spreken ze in Ghana?' Vivian kijkt ineens op van haar Franse boek waaruit ze een proefwerk probeert te leren. 'Ik mag toch hopen, dat het geen Frans is, want dan kan ik niet eens bij m'n ouders op vakantie!' grapt Jolien.

'Misschien spreken ze wel Ghanesisch?' oppert Vivian.

'Ghanesisch? Nooit van gehoord! Zou 't bestaan?' Jolien schiet in de lach. 'Waarom niet?' reageert haar vriendin ver-

ontwaardigd. 'In Nederland spreken ze Nederlands, in China Chinees en in Italië Italiaans. Dan spreken ze in Ghana vast Ghanesisch!' Ze gooit Jolien een gummetje naar het hoofd, maar die vangt het behendig op.

'Waar ligt Ghana eigenlijk precies? In Afrika, ja, maar in welke hoek?' denkt ze hardop.

'Volgens mij in het westen, ligt het daar niet ergens in die ronding?'

Vivian hengelt de Bosatlas naar zich toe en zoekt de kaart van Afrika. Als ze 'm gevonden heeft, buigen ze zich er samen overheen. Jolien ziet het land het eerst.

'Daar!' roept ze, en ze prikt met haar vinger in de atlas.

'Het ligt naast Ivoorkust', roept Vivian verrast.

'Daar heeft mijn nichtje stage gelopen. Ik weet echt honderd procent zeker, dat ze in Ivoorkust Frans praten! Straks ben je echt nog de klos!'

'Ha, van den Berg zou raar opkijken als ik nu ineens m'n best ging doen voor z'n vak', lacht Jolien. 'We hebben het hele jaar nog niets uitgevoerd tijdens de Franse les!'

'Nee, en daarom zit ik nu thuis met dat idiote boek voor m'n neus!' verzucht Vivian. Het dringt ineens weer tot haar door, dat ze een proefwerk aan het leren is.

'Kop houden nu, ik moet nog knetterveel doen!'

Ook Jolien buigt zich weer over haar huiswerk, maar wiskunde blijkt vandaag toch echt iets teveel van het goede.

'Met welke munteenheid betalen ze in Ghana?' wil ze weten.

'Ik zou het niet weten'. Vivian klapt haar Franse boek demonstratief dicht. 'Daar komt vandaag toch niets meer van', zucht ze.

'Hebben ze in Afrika niet net zoiets als de Euro?' denkt ze dan hardop met Jolien mee.

'Ja, ja, de Afro zeker!' Jolien schiet nu echt in de lach. 'Meid, 't is tijd dat ik naar huis ga. Ik moet net als jij m'n Frans nog leren en met dat ene boek van jou komen we er niet. Bovendien: 't is laat genoeg! Half negen, notabene. Ik moet m'n biologie ook nog maken!'

'Succes en sterkte straks, thuis!' roept Vivian haar na. 'Ga je het er vanavond nog over hebben?'

Jolien schudt haar hoofd. 'Nee, vanavond niet meer. Morgen nieuwe ronde, nieuwe kansen! Ik zie je om 8 uur bij 't kruispunt!'

Als ze de trap afloopt, komt Vivians moeder haar al tegemoet. 'Hey, ik wilde net vragen of je zover was. Klaar om naar huis te gaan?'

Als Jolien knikt, geeft Vivians moeder haar een knipoog. 'Als jij straks aan je huiswerk begint, drink ik nog een kop koffie met je ouders. Ik ben heel benieuwd naar hun plannen!'

Meteen begint het weer te kriebelen in Joliens buik. Er hangt zoveel van het gesprek tussen Viev d'r ouders en die van haar af. Stel, dat het niet lukt. Dan zit ze over een paar weken in Afrika. Ze moet er niet aan denken. Positief blijven, houdt ze zichzelf voor. Begin niet eerder met je zorgen te maken, dan dat het echt noodzakelijk is.

Onderweg in de auto is ze stil. Ook Vivians moeder zwijgt. 'Zou ze het gesprek al aan het voorbereiden zijn?' vraagt Jolien zich af. Mooi niet, dat zij daar straks bij gaat zitten. Veel te eng. Stel, dat haar ouders 't niet goed vinden. Ze weet zeker, dat ze dan helemaal over haar toeren zal zijn. Dat hoeven andere mensen niet te zien. Zelfs Viev d'r moeder niet, hoe lief ze ook is.

Als ze bij Joliens huis aankomen, heeft haar moeder hen al gezien. Ze komt meteen naar buiten gelopen en vraagt Vivians moeder of ze nog even binnen komt om iets te drinken. Het is net, of er helemaal geen uitbarsting is geweest. Haar moeder doet even vrolijk als altijd.

'Ik ga aan m'n huiswerk. Moet m'n Frans nog leren', mompelt Jolien. Als ze boven komt, ploft ze op haar bed neer. In Frans heeft ze helemaal geen zin. Ze weet zeker, dat ze haar aandacht er toch niet bij kan houden. Als ze op haar rug draait en naar het plafond ligt te staren, voelt ze haar ogen prikken. Ineens merkt ze, hoe moe ze is. Dan maar geen huiswerk meer. Ze staat morgen wel wat eerder op voor dat proefwerk en misschien kan ze biologie overschrijven van Viev. Nu wil

ze alleen nog maar slapen. Niet meer nadenken over Ghana. Alles vergeten. Binnen een paar minuten is ze vertrokken in een diepe, droomloze slaap.

De volgende morgen wordt ze wakker met een akelig gevoel in haar buik. Het duurt even voor ze zich herinnert, wat er gisteren allemaal is gebeurd. Dan zit ze plotseling rechtop in haar bed. Ghana! Haar ouders willen verhuizen! Vivians moeder is met ze gaan praten. Zou ze iets bereikt hebben?

Langzaam stapt Jolien uit haar bed. Ze bedenkt, wat ze zal doen. In elk geval eerst maar eens douchen en aankleden. Daarna ziet ze wel, of ze het lef heeft om haar ouders te vragen wat ze van het idee vinden. Eigenlijk durft ze het niet goed. Er hangt zoveel van dat ene antwoord af.

Als ze een half uur later beneden komt, loopt haar moeder in de keuken rond. Joliens broodtrommel staat al op het aanrecht. Er ligt zelfs brood naast als ontbijt. Jolien krijgt opnieuw dat rare gevoel in haar buik. Normaal smeert haar moeder nooit haar brood. Ze vindt, dat Jolien dat best zelf kan. Een stukje eigen verantwoordelijkheid, noemt ze het. Wat heeft dit te betekenen? Is het een goed of een slecht teken? Jolien durft het nog altijd niet te vragen.

Ze schenkt een kop thee in en pakt een boterham van de broodplank. Zonder wat te zeggen gaat ze aan de tafel zitten. Van onder haar wimpers houdt ze haar moeder in de gaten. Ze ziet, hoe die een kop koffie pakt en er melk in doet. Vervolgens komt ze recht tegenover Jolien zitten. Ze kijken elkaar zwijgend aan. Dan begint moeder te praten. Ze klinkt anders dan normaal. Het is net, of ze naar woorden moet zoeken. Alsof ze bij ieder woord afweegt, of ze het wel op de juiste manier zegt.

'Vivians moeder heeft hier gisteren nog even een kop koffie gedronken. Ze vroeg naar Ghana. Ze had van jou over papa's werk en onze verhuizing gehoord', begint moeder. Ze kijkt Jolien ondertussen onafgebroken aan. Jolien krijgt het benauwd. Wat doet haar moeder raar. Het is net, alsof ze met een vreemde zit te praten.

'Ans vertelde ons, dat Viev had voorgesteld, dat je bij hen kwam wonen', vervolgt ze dan.

Nu weet Jolien helemaal niet meer, wat ze moet. De spanning is om te snijden. Haar moeder zoekt zo zorgvuldig naar woorden, dat Jolien er een naar gevoel van krijgt. Angst bekruipt haar. Ze voelt, dat het mis gaat. Haar moeder doet zo raar. Ze probeert een slechte boodschap te brengen, maar wil het voorzichtig doen.

Jolien durft niet verder te denken. Zei haar moeder nu maar iets. Praatte ze maar. Maar nee, ze is stil. Het is net, alsof ze zit te denken, terwijl ze Jolien nog steeds onafgebroken aankijkt. Dan houdt Jolien het niet meer uit.

'En?' vraagt ze. Het komt er nerveus uit, bijna bang. Ze moet het vragen, maar tegelijkertijd wil ze het antwoord niet weten.

'Jolien, we kunnen je niet zolang missen', zucht haar moeder. 'We weten, dat Ans en Bob goed voor je zullen zorgen en we weten ook, dat jij en Viev al vanaf de kleuterschool vriendinnen zijn, maar jou een jaar lang hier achterlaten... Je bent pas dertien! We hebben het er heel lang over gehad, papa en ik, maar we kunnen het niet. Bovendien denken we, dat een jaar Ghana goed voor je zal zijn. Je kunt er veel van leren. Je wereld zal groter worden. Het zal interessant zijn, om een jaar in een andere cultuur te leven en je zult er snel genoeg mensen leren kennen. Over een jaar komen we hier terug en kun je je oude leventje gewoon weer oppakken.'

Terwijl haar moeder door blijft praten, voelt Jolien een ontzettende hoofdpijn opkomen. Ze kan niet meer normaal denken. Het is, alsof er een kabouter met een hamertje in haar hoofd zit. Slechts één ding dringt tot haar door: ze moet mee. Haar ouders willen, dat ze meeverhuisd naar Ghana.

Het duurt een tijdje, voor ze haar gedachten weer kan ordenen. Ze merkt, dat haar moeder nog steeds praat. Ze vertelt over het land en over vaders werk. Over de cultuur en de gastvrijheid. Ze ratelt maar door, veel sneller dan normaal. Op Jolien komt het over, alsof haar moeder ontzettend enthousiast is

en haar met interessante verhalen probeert over te halen om Ghana ook leuk te gaan vinden. Het maakt haar kwaad.

Ineens valt ze uit. Haar stem klinkt scherp als een mes.

'Mam, hou toch op te ratelen! Doe niet, alsof Ghana zo erg niet is! Jullie verheugen je erop. Wat ik er van vind, telt niet mee. Ik heb niets te zeggen. Waarom zou je mij nu dan proberen over te halen met allerlei verhalen?'

Haar moeder is plotseling stil. Van het een op het andere moment verdwijnt de enthousiaste blik die tijdens het vertellen in haar ogen was gekomen. Ze ziet er moe uit. Ineens dringt het tot Jolien door, dat haar moeder vrolijker doet, dan ze zich voelt. Haar woede smelt als sneeuw voor de zon.

'Mam, wat is er?' vraagt ze verschrikt.

Haar moeder kijkt haar aan en glimlacht, maar een vrolijke lach is het niet.

'Ach meisje toch. Je weet niet half, hoe moeilijk pap en ik het met die beslissing hebben gehad. We snappen zo ontzettend goed, hoe moeilijk het voor je is. Papa heeft zijn werk en ik vind het ontzettend interessant om een jaar in Ghana te wonen, maar jij... Je moet je school achterlaten en je vrienden. Ghana is zo'n totaal ander land, een heel andere wereld. We beseffen heel goed, dat dat niet gemakkelijk is als je dertien bent. We vonden het aanbod van Ans en Bob geweldig en echt, het is niet dat we het je niet gunnen. Het is alleen... we willen je niet zolang achter laten. Als het nou een paar maanden was, maar een jaar! Viev haar ouders zijn natuurlijk geen vreemden, maar toch... je hoort bij ons, we houden zoveel van je...'

Aan de stem van haar moeder hoort Jolien, dat ze het er echt erg moeilijk mee heeft. Het is bijna, alsof ze elk moment in huilen kan uitbarsten. Zonder het in de gaten te hebben, krijgt Jolien zelf tranen in haar ogen.

Arme mam, denkt ze. Ze kan me niet zolang missen en ik ben zo'n egoïst geweest om alleen maar aan mezelf te denken. Voor pap en mam moet het ook een grote stap zijn.

Dan dringt het tot haar door, dat niet alleen haar ouders haar een jaar lang zouden moeten missen. Voor haar zou hetzelfde gelden, als ze bij Viev zou gaan wonen. Zij zou haar ouders

dan moeten missen. Dat is iets, waar ze nog niet bij stil heeft gestaan. Nu ze erover nadenkt, begint ze te twijfelen. Zou ze dat wel kunnen? Een jaar lang bij vrienden wonen zonder haar ouders in de buurt te hebben? Sinterklaas en kerstmis met 'vreemden', haar verjaardag niet thuis...

Stiekem veegt ze een traan van haar wang. Ze slaat haar armen voorzichtig om haar moeder heen en geeft haar een kus.

Als haar moeder haar met een verdrietige blik vragend aankijkt, glimlacht ze flauwtjes.

'Misschien valt Ghana wel een beetje mee', zegt ze dan zachtjes.